

Το βιβλίο όλων των πραγμάτων

Τίτλος πρωτοτύπου: *Het boek van alle dingen*

Η πρώτη έκδοση του πρωτοτύπου παράχθηκε στις Κάτω Χώρες το 2004 από τον οίκο Querido.

Copyright © Guus Kuijer 2004

Για την ελληνική γλώσσα © Polaris Εκδόσεις 2013

Απόδοση στα ελληνικά: Ινώ βαν Ντάικ-Μπαλτά

Σχεδιασμός εξωφύλλου και έκδοσης: Μαρία Ζαχαριουδάκη

Εικονογράφηση: Έφη Λαδά

Επιμέλεια-Διόρθωση: Δέσποινα Παπαγιαννοπούλου

Διατηρούνται όλα τα πνευματικά δικαιώματα. Κανένα τμήμα του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευτεί σε βάση δεδομένων ή να διαβιβαστεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε, ηλεκτρονικό, μηχανικό, αντιγραφικό ή κάθε άλλο μέσο, χωρίς προηγουμένως να έχει δώσει άδεια ο εκδότης.

Polaris Εκδόσεις: Βιβλία-Multimedia

Ναυαρίνου 17, 10681 Αθήνα

Τηλ. 2103836482, fax 2103807608

www.polarisekdoseis.gr, info@polarisekdoseis.gr

ISBN: 978-960-6829-41-3

ΧΙΣ ΚΕΓΕΡ

**Το βιβλίο
όλων
των πραγμάτων**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ινώ βαν Ντάικ-Μπαλτά

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΡΑΒΕΙΟ ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ 2005
ΚΑΙ ΧΡΥΣΗ ΓΡΑΦΙΔΑ 2005

Πριν αρχίσει η ιστορία

Σε σας θα το πω: η ιστορία με τον Θωμά μού ήρθε κι εμένα ουρανοκατέβατη! Κατά βάθος ήθελα να γράψω ένα πολύ διαφορετικό βιβλίο. Ένα συγκινητικό βιβλίο, για να γελάσουμε. Θα μιλούσε για τα παιδικά μου χρόνια. Για τον πατέρα μου, που πριν κοιμηθώ μου έπαιζε μουσική με το βιολί του. Τόσο υπέροχα! Για τη μητέρα μου, που τον συνόδευε τραγουδώντας τόσο γλυκά, τόσο συγκινητικά! Για τα αδέρφια μου, που με κανάκευαν διαρκώς. Για τα φιλαράκια μου, που έρχονταν σπίτι στα γενέθλιά μου και παίζαμε τυφλόμυγα. Το βιβλίο που ήθελα να γράψω θα είχε τίτλο *Οι περιπέτειες ενός ευτυχισμένου παιδιού*, και φαντάζομαι ότι θα έκανε τεράστια επιτυχία ως χριστουγεννιάτικο δώρο. Όχι μόνο τα παιδιά, αλλά και οι πατεράδες και οι μαμάδες, οι παππούδες και οι γιαγιάδες, ακόμα και ο πρωθυπουργός θα το διάβαζαν μονορούφι. Κατά προτίμη-

ση υπό το φως των κεριών, μπροστά στο αναμμένο τζάκι, με τα κούτσουρα να τρίζουν και μια κούπα ζεστή σοκολάτα.

Αλλά τότε δέχτηκα την επίσκεψη του κυρίου Κλόπερ. Δεν τον ήξερα. Ούτε εκείνος με ήξερε προσωπικά, γνώριζε όμως ότι είμαι διάσημος συγγραφέας παιδικών βιβλίων. Αυτό το λέω με κάθε σεμνότητα.

Ο κύριος Κλόπερ είχε ακριβώς την ίδια ηλικία με μένα. Τα μαλλιά του ήταν άσπρα και μια φαλάκρα απλωνόταν στην κορυφή της κεφαλής του. Αλλά και ο κύριος Κλόπερ υπήρξε κάποτε παιδί.

Καθίσαμε μπροστά στο αναμμένο τζάκι μου, όπου τριζοβολούσαν τα κούτσουρα, και ο κύριος Κλόπερ τράβηξε ένα χοντρό σχολικό τετράδιο από την τσάντα του. «Σας θεωρώ έναν συγγραφέα που συμπάσχει με τον συνάνθρωπό του» είπε.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι, γιατί είναι αλήθεια. Συμπάσχω όντως με τον συνάνθρωπο. Εδώ που τα λέμε, ώρες ώρες το παρακάνω.

«Γι' αυτό ήθελα να σας δώσω να διαβάσετε αυτό.» Μου έδωσε το τετράδιο. «Το έγραφα όταν ήμουν εννιά χρονών» είπε. «Το ξαναδιάβασα πρόσφατα και πιστεύω ότι αξίζει τον κόπο. Αλλά θεωρώ ότι πρώτα πρέπει να το διαβάσετε εσείς. Ίσως παραείναι ασεβές.»

«Ασεβές;» ρώτησα σασισμένως.

«Ναι» είπε ο κύριος Κλόπερ. «Πέρασα δυστυχισμένα παιδικά χρόνια και αυτό κάνει τον άνθρωπο ασεβή.»

Κάρφωσα τα μάτια μου στα κούτσουρα του τζακιού. Η ασέβεια είναι πρόβλημα, ειδικά σε βιβλία για παιδιά. «Θα του ρίξω μια ματιά και θα επικοινωνήσω μαζί σας» είπα.

Ξεπροβόδισα τον κύριο Κλόπερ. «Συνεχίζετε να είστε ασεβής;» τον ρώτησα στην πόρτα.

Ο κύριος Κλόπερ έγνεψε καταφατικά.

«Στην ηλικία σας;»

«Δεν γίνεται αλλιώς» απάντησε. Ύστερα χάθηκε στην πυκνή χιονοθύελλα.

Το ίδιο βράδυ διάβασα μονορούφι *Το βιβλίο όλων των πραγμάτων*. Ήταν όντως ασεβές. Εγώ, πάλι, είμαι πολύ ευσεβής, γιατί μου είναι εύκολο. Πέρασα ευτυχισμένα παιδικά χρόνια. Κάθε πρωί πήγαινα σε ένα υπέροχο σχολείο κι είχα δασκάλους μου τον κύριο Πριονοδόντη και την κυρία Πλεξοβελόνα! Κάθε βράδυ άκουγα το γλυκό βιολί του πατέρα μου και τη μελωδική σοπράνο φωνή της μητέρας μου! Δεν έχω κανένα λόγο να είμαι ασεβής – αλλά τα δυστυχισμένα παιδιά έχουν κι αυτά δικαίωμα να μιλήσουν, πιστεύω.

Τηλεφώνησα στον κύριο Κλόπερ και κλείσαμε ραντεβού. Περάσαμε μπόλικες βραδιές μπροστά στο

αναμμένο τζάκι με τα τριζάτα κούτσουρα, κι έτσι δημιουργήθηκε αυτό το βιβλίο.

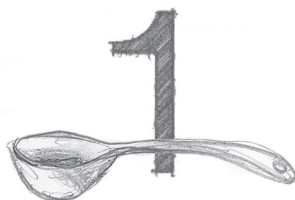
«Λοιπόν, Θωμά» του είπα το τελευταίο βράδυ. «Τα κατάφερες;» Γιατί, στο μεταξύ, μιλούσαμε στον ενικό.

«Ποιο πράγμα, Χις;» ρώτησε.

«Έγινες ευτυχισμένος;»

«Ναι» είπε εκείνος.

Ύστερα ήπιαμε μια κούπα ζεστή σοκολάτα.

Ο Θωμάς έβλεπε πράγματα που κανείς άλλος δεν έβλεπε. Δεν ήξερε πώς γινόταν αυτό, αλλά πάντα έτσι ήταν. Θυμόταν ακόμα μια μέρα που έπεσε πολύ δυνατό χαλάζι. Ο Θωμάς χώθηκε στην είσοδο ενός σπιτιού και είδε το χαλάζι να πετροβολάει τα φύλλα των δέντρων και να τα ρίχνει κάτω. Τρέχοντας πήγε σπίτι.

«Φθινοπώριασε ξαφνικά» φώναξε. «Όλα τα φύλλα έπεσαν από τα δέντρα.»

Η μητέρα του κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Όχι δα» είπε. «Πώς σου 'ρθε αυτό;»

Ο Θωμάς είδε ότι η μαμά του είχε δίκιο. Τα δέντρα ήταν ακόμα γεμάτα φύλλα. «Όχι εδώ», είπε, «αλλά στην οδό Γιαν βαν Έικ όλα τα φύλλα είναι πεσμένα στο δρόμο».

«Ωστε έτσι» είπε η μητέρα του. Κατάλαβε από την έκφρασή της ότι δεν τον πίστευε.

Ο Θωμάς πήγε στο δωμάτιό του και έπιασε το τετράδιο όπου έγραφε τα πάντα. Το έλεγε *Βιβλίο όλων των πραγμάτων*. Πήρε την πένα του και έγραψε: «Το χαλάζι ήταν τόσο δυνατό που έριξε τα φύλλα από τα δέντρα. Συνέβη στ' αλήθεια, στην οδό Γιαν βαν Έικ, όταν ήμουν εννιά χρονών, το καλοκαίρι του 1951».

Κοίταξε έξω από το παράθυρο για να σκεφτεί, γιατί χωρίς παράθυρο δεν μπορούσε να σκεφτεί. Και το αντίστροφο: όπου υπήρχε παράθυρο, αυτομάτως εκείνος άρχιζε να σκέφτεται. Ύστερα έγραψε: «Όταν μεγαλώσω θα γίνω ευτυχισμένος».

Άκουσε τον πατέρα του να μπαίνει στο σπίτι και σκέφτηκε: «Η ώρα είναι πεντέμισι και ακόμα δεν ξέρω το θέμα του βιβλίου μου. Για ποια πράγματα μιλάνε, άραγε, τα βιβλία;».

Έκανε την ίδια ερώτηση την ώρα του φαγητού.

«Για αγάπες και τέτοια» χαχάνισε η αδελφή του, Μαργαρίτα, η οποία πήγαινε γυμνάσιο και ήταν εντελώς χαζή.

Ο πατέρας είπε: «Όλα τα σημαντικά βιβλία μιλούν για τον Θεό».

«Μιλούν για την αγάπη και για τον Θεό» είπε η μαμά, αλλά ο πατέρας την κοίταξε τόσο αυστηρά που εκείνη κοκκίνισε.

«Ποιος διαβάζει βιβλία εδώ μέσα;» ρώτησε.

«Εσύ» απάντησε εκείνη.

«Άρα ποιος είναι σε θέση να γνωρίζει για τι μιλάνε τα βιβλία; Εσύ ή εγώ;»

«Εσύ» είπε η μαμά.

«Όταν μεγαλώσω θα γίνω ευτυχισμένος» σκέφτηκε ο Θωμάς, αλλά δεν το είπε δυνατά. Κοίταξε τη μητέρα του και είδε ότι ήταν στενοχωρημένη. Ήθελε να σηκωθεί και να την αγκαλιάσει, αλλά δεν γινόταν. Δεν ήξερε γιατί, αλλά του ήταν αδύνατον. Συνέχισε να κάθεται σπητός στην καρέκλα του.

Η Μαργαρίτα χαχάνισε ξανά. Κι αυτό επειδή ήταν τόσο ηλίθια!

«Στην οδό Γιαν βαν Έικ έπεσε τόσο δυνατό χαλάζι που έριξε τα φύλλα από τα δέντρα» είπε ο Θωμάς δυνατά.

Η μητέρα του τον κοίταξε και χαμογέλασε. Ήταν λες και όντως την είχε αγκαλιάσει, τόσο χαρούμενο ήταν το βλέμμα της.

«Αυτό το μυστικό μήνυμα μόνο η μαμά το καταλαβαίνει» σκέφτηκε ο Θωμάς. Ήταν αλήθεια· ο πατέρας και η Μαργαρίτα δεν σήκωσαν το βλέμμα από τα πιάτα τους.

Όταν η μητέρα του τον έβαλε στο κρεβάτι, τον ρώτησε: «Θα δεις όνειρα γλυκά, ονειροπόλε μου;»

Ο Θωμάς έγνεψε καταφατικά. «Είμαι καλός, έτσι, μαμά;» τη ρώτησε.

«Είσαι το καλύτερο παιδί του κόσμου» είπε εκείνη. Τύλιξε τα χέρια της γύρω του και τον έσφιξε δυνατά επάνω της. Έκλαιγε σιγανά κι ο Θωμάς το κατάλαβε. Πάγωσε μέσα του και σκέφτηκε: «Ο Θεός θα τον τιμωρήσει φρικτά, θα του στείλει πανούκλα ή κάτι τέτοιο».

Αργότερα, με τα μάτια ανοιχτά μέσα στο σκοτάδι, φοβήθηκε μήπως ο Θεός θυμώσει μαζί του. Είπε: «Δεν φταίω εγώ που σκέφτομαι διάφορα. Και δεν το εννοώ, οπότε δεν πειράζει. Δεν ξέρω καν τι είναι πανούκλα».

Ύστερα αποκοιμήθηκε.

Επί μία εβδομάδα έκανε τόση ζέστη που μέσα στα κανάλια της πόλης κολυμπούσαν τροπικά ψαράκια. Ο Θωμάς τα είδε με τα ίδια του τα μάτια. Ξιφοφόροι. Ήταν τόσο σίγουρος, επειδή είχε ξιφοφόρους στο ενυδρείο του. Είναι χαριτωμένα ψαράκια που κάνουν αστείες χορευτικές κινήσεις όταν είναι ερωτευμένα.

Ο Θωμάς βρισκόταν κοντά στο γυμνάσιο θηλέων όπου πήγαινε η Μαργαρίτα. Ξαπλωμένος μπρούμυτα στο γρασίδι μπροστά στο κανάλι Ρεϊνίρ Βινκελεσκάντε είδε τα ψαράκια να περνούν κολυμπώντας – κατά δεκάδες. Καθώς γύριζε σπίτι αναρωτήθηκε αν θα τον πίστευε κανείς. Τότε συνάντησε τη Λίζα, η οποία ήταν κιόλας δεκάξι χρονών. Πήγαινε στην ίδια τάξη με τη Μαργαρίτα και έμενε στην παραπάνω γωνία. Είχε ένα

τεχνητό πόδι από δέρμα, που έτριζε σαν ολοκαίνουργια παπούτσια.

«Στο κανάλι κολυμπούν τροπικά ψαράκια» της είπε.

Η Λίζα κοντοστάθηκε, και το πόδι της σταμάτησε να τρίζει.

Ο Θωμάς ένιωσε να τον διαπερνά κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα επειδή κατάλαβε ξαφνικά πόσο όμορφη ήταν η Λίζα.

«Τα ρίχνουν οι άνθρωποι στην τουαλέτα όταν πηγαίνουν διακοπές» είπε εκείνη.

Προς στιγμή ο Θωμάς δεν μπορούσε να σκεφτεί, επειδή συνέχιζε να τον κοιτάζει με τα σκούρα μπλε μάτια της. «Και λόγω της ζέστης» ψέλλισε.

«Άλλωστε, στους υπόνομους ζουν και κροκόδειλοι» του είπε. Ξανάρχισε να περπατάει και να τρίζει.

Ο Θωμάς την πήρε από πίσω. «Αλήθεια;» ρώτησε. «Τους έχεις δει με τα μάτια σου;»

«Έναν», είπε η Λίζα, «μικρούτσικο σαν το δαχτυλάκι μου. Στην τουαλέτα». Σήκωσε το χέρι της.

Ο Θωμάς τρόμαξε, γιατί το χέρι της είχε μόνο το μικρό δαχτυλάκι. Τα άλλα έλειπαν.

«Α!» είπε. Περίμενε τη Λίζα να στρίψει στη γωνία. Ένιωθε το στομάχι του να σφίγγεται από τον τρόμο. Αλλά μέσα στο κεφάλι του ηκούσαν χαρούμενα κουδουνάκια. «Είναι όμορφη» σκέφτηκε. «Και καταλαβαί-

νει αυτά που βλέπω. Καταλαβαίνει ότι είναι αληθινά. Άρα και η Λίζα ξέρει.»

Καθώς πήγαινε προς το σπίτι σκεφτόταν: «Τι ξέρει η Λίζα;». Του ήταν δύσκολο να σκεφτεί όταν δεν καθόταν μπροστά σε παράθυρο. «Δεν μπορώ να εξηγήσω τι ξέρει η Λίζα, πάντως το ξέρω κι εγώ – κάτι τρέχει με μένα.» Και όταν στο σπίτι του κάθισε μπροστά στο παράθυρό του, σκέφτηκε: «Τι να απέγιναν τα άλλα της δάχτυλα;».

«Η Κυριακή είναι η μοναδική μέρα που πρέπει να τη σπρώξεις σαν να είναι χειράμαξα σε ανηφόρα» έγραψε ο Θωμάς στο *Βιβλίο όλων των πραγμάτων*. «Οι υπόλοιπες μέρες παίρνουν μόνες τους την κατηφόρα.» Τις Κυριακές πήγαιναν στην εκκλησία. Όχι σε μια κανονική εκκλησία της γειτονιάς, αλλά σε μια ειδική εκκλησία, πολύ μακριά. Η εκκλησία αυτή βρισκόταν μέσα σε ένα κανονικό σπίτι, χωρίς καμπαναριό. Στη διάρκεια της λειτουργίας άκουγες τον ήχο της ηλεκτρικής σκούπας από τον πάνω όροφο. Σχεδόν κανείς δεν πήγαινε εκεί, αυτοί όμως πήγαιναν: ο πατέρας, η μητέρα, η Μαργαρίτα και ο Θωμάς. Η μητέρα φορούσε καπέλο κι η Μαργαρίτα μαντίλι στο κεφάλι, γιατί έτσι υπαγόρευε η εκκλησία. Δεν επιτρεπόταν να βλέπεις την κόμμωση των γυναικών. Για τους άντρες δεν πείραζε· δεν είχαν κόμμωση.

Πήγαιναν με τα πόδια, γιατί ο Θεός δεν ήθελε τα τραμ να κυκλοφορούν τις Κυριακές. Αυτά όμως κυκλοφορούσαν, πράγμα καθόλου ευχάριστο για τον Θεό.

Οι δύο χειρότερες αμαρτίες στον κόσμο ήταν οι εξής: η πρώτη, να έχεις πάρει το μέρος των Γερμανών στον πόλεμο, και η δεύτερη, να μπαίνεις στο τραμ την Κυριακή.

Ο Θωμάς απλά εξαφάνιζε τα τραμ με τη σκέψη του. Εξαφάνιζε όλα όσα ήταν απαγορευμένα: τα τραμ, τα αυτοκίνητα, τα ποδήλατα και τα αγόρια που έπαιζαν ποδόσφαιρο στο δρόμο. Τα πουλιά τα άφηνε, γιατί αυτά δεν ήξεραν ότι ήταν Κυριακή. Επειδή δεν έχουν ψυχή.

Τη λειτουργία την παρακολουθούσαν καμιά εικοσαριά ηλικιωμένοι, τυφλοί ή κουφοί ή κουτσοί. Και όσοι δεν ήταν έτσι, είχαν από δύο τουλάχιστον κρεατοελιές στο πιγούνι τους. Εκτός από τον Θωμά και τη Μαργαρίτα, υπήρχαν άλλα δύο παιδιά – δύο αδελφές. Έδειχναν τόσο χλομές κάτω από τα κεφαλομάντιλά τους που σίγουρα θα πέθαιναν σύντομα. «Το πολύ μέχρι το 1955», έγραψε ο Θωμάς στο *Βιβλίο όλων των πραγμάτων*, «θα είναι πεθαμένες και θαμμένες. Είθε να αναπαυτούν εν ειρήνη, νυν και αεί και εις τον αιώνα των αιώνων». Αυτά τα λόγια τα έγραψε με έναν κόμπο στο λαιμό, επειδή ήταν τόσο κρίμα γι' αυτά τα κορίτσια! Δυστυχώς δεν γινόταν αλλιώς.

Η λειτουργία διαρκούσε πολύ. Ο λαός του Ισραήλ βολόδερνε γκρινιάζοντας στην έρημο, και τα στασίδια ήταν σκληρά.

Το μόνο ευχάριστο ήταν όταν τραγουδούσαν με τη σειρά. Ως εξής, δηλαδή: Ένας караφλός κύριος, που φορούσε μαύρο φουστάνι με ένα σωρό κουμπάκια, έψελνε μια αράδα μόνος του. Στη συνέχεια όλοι μαζί οι πιστοί τού απαντούσαν με μια αράδα.

Ξανά και ξανά. Εναλλάξ. Το μαύρο φουστάνι έψελνε κάθε φορά κάτι διαφορετικό, αλλά οι πιστοί τραγουδούσαν κάθε φορά την ίδια αράδα:

«Σιχτίρ με τον ελαιώνα, κύριος, μα πρόθυμος και πάλι έλεος».

Ο Θωμάς τραγουδούσε κι αυτός, με όλη του τη δύναμη. Ταυτόχρονα προσπαθούσε να μετρήσει τα κουμπάκια στο μαύρο φουστάνι, αλλά όλο μπερδευόταν.

Στο δρόμο για το σπίτι ο Θωμάς πρόσεξε ότι ο πατέρας ήταν θυμωμένος. Ο πατέρας δεν μιλούσε και κοιτούσε ίσια μπροστά του. Στο τραπέζι, μετά την προσευχή, είπε: «Θωμά, σήκω».

Ο Θωμάς ετοιμαζόταν να χώσει μια κουταλιά πατάτα με αρακά στο στόμα του. Το πιρούνι έμεινε μετέωρο στον αέρα. «Να σηκωθώ;» ρώτησε.

«Να σηκωθείς» είπε ο πατέρας.

«Γιατί;» ρώτησε η μητέρα ανήσυχη.

«Επειδή το λέω εγώ» είπε ο πατέρας.

«Α, γι' αυτό» είπε η Μαργαρίτα.

Ο Θωμάς άφησε το πιρούνι στο πιάτο του και σηκώθηκε.

«Χιχιχί» χαχάνισε η Μαργαρίτα, επειδή ήταν μια ηλίθια κότα. Πώς γινόταν και έπαιρνε πάντα οχτάρια, εννιάρια και δεκάρια στο σχολείο;*

«Για να ακούσω τι έψελνες κατά τη διάρκεια της αντιφώνησης» είπε ο πατέρας με ανέκφραστο πρόσωπο. Η αντιφώνηση ήταν όταν τραγουδούσαν οι πιστοί, μετά τον караφλό κύριο, στην εκκλησία.

Ο Θωμάς κοίταξε τη μητέρα του.

«Κοίταξέ με και πες το» είπε ο πατέρας.

Ο Θωμάς πήρε ανάσα και τραγούδησε: «Σιχτίρ με τον ελαιώνα, κύριος, μα πρόθυμος και πάλι έλεος».

Ύστερα έπεσε νεκρική σιωπή. Ο Θωμάς έβλεπε μπροστά του ένα μαύρο φουστάνι με χίλια κουμπάκια. Στο περβάζι του παραθύρου δύο σπουργίτια έπαιζαν τρομπέτα με τσιριχτές φωνούλες, γιατί δεν ήξεραν ότι ήταν Κυριακή.

* Στην Ολλανδία το δέκα, και όχι το είκοσι, είναι ο μεγαλύτερος βαθμός του Γυμνασίου-Λυκείου. (ΣτΜ.)

Η μητέρα είπε: «Μα, είναι εννιά χρονών. Δεν το κάνει επίτηδες».

Ο πατέρας σιωπούσε. Με επίσημο ύφος άφησε το πιρούνι και το μαχαίρι του στο πιάτο και σηκώθηκε αργά. Γινόταν όλο και πιο μεγάλος, τεράστιος, ώσπου το κεφάλι του αιωρούνταν πιο ψηλά από το φωτιστικό.

Όλα τα πλάσματα στη Γη κράτησαν την αναπνοή τους. Τα σπουργίτια στο περβάζι στραβοκατάπιαν τις μικρές τους τρομπέτες. Ο ήλιος σκοτεινίασε και ο ουρανός μαζεύτηκε κουβάρι.

«Τι πας να κάνεις;» φώναξε η μητέρα με μια ψιλή φωνή. Πετάχτηκε όρθια και τράβηξε τον Θωμά προς τα πίσω.

«Φύγε, γυναίκα» είπε ο πατέρας με φωνή γίγαντα. «Με τον γιο σου μιλάω.»

Αλλά η μητέρα τράβηξε τον Θωμά μακριά από το τραπέζι και τον αγκάλιασε.

Τότε το χέρι του πατέρα πετάχτηκε και έπεσε με δύναμη στο μάγουλο της μητέρας. Εκείνη έγειρε προς τα πίσω, παραπάτησε και άφησε τον Θωμά.

Στον ουρανό οι άγγελοι κάλυψαν τα μάτια με τα χέρια τους και ξέσπασαν σε λυγμούς· πάντα αυτό κάνουν όταν ένας άντρας δέρνει τη γυναίκα του. Μια βαθιά θλίψη τύλιξε τη Γη.

«Μπαμπά» ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

«Σιωπή!» βροντοφώναξε ο πατέρας. «Θωμά, πήγαινε επάνω. Και μην ξεχάσεις την κουτάλα.»

Ο Θωμάς έκανε μεταβολή, πήγε στην κουζίνα και τράβηξε την ξύλινη κουτάλα από την κουταλοθήκη. Ανέβηκε τρέχοντας στο δωμάτιό του. Κάθισε μπροστά στο παράθυρο και κοίταξε έξω, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί. Ο κόσμος ήταν άδειος. Όλα όσα υπήρχαν κάποτε τα είχε εξαφανίσει η σκέψη κάποιου. Είχαν μείνει μόνο ήχοι. Άκουσε το χαστούκι στο απαλό μάγουλο της μητέρας του. Άκουσε όλα τα χαστούκια που είχε δεχτεί η μητέρα του, βροχή από χαστούκια, σαν το χαλάζι στην οδό Γιαν βαν Έικ που πετροβολούσε τα φύλλα από τα δέντρα. Πίεσε με τα χέρια τα αφτιά του.

Κι αφού πέρασε μια αιωνιότητα κοιτάζοντας το τίποτα, άκουσε μέσα από τα χέρια του τον πατέρα του να ανεβαίνει τη σκάλα με βαριά βήματα. Νταπ, ντουπ. Νταπ, ντουπ.

«Όλα έχουν χαθεί» σκέφτηκε. «Δεν υπάρχει τίποτα. Ούτε εγώ.»

Νταπ, ντουπ. Νταπ, ντουπ.

Νάτος. Εμφανίστηκε σαν δέντρο στο άνοιγμα της πόρτας. Πλησίασε τον Θωμά και άπλωσε το χέρι του. Ο Θωμάς τού έδωσε την ξύλινη κουτάλα. Ο άντρας κάθισε στο σκαμνάκι δίπλα στο κρεβάτι του Θωμά. Δεν είπε τίποτα. Δεν χρειάστηκε· ο Θωμάς ήξερε ακριβώς

τι έπρεπε να κάνει. Έβγαλε το παντελόι του. Ύστερα το σώβρακό του. Ξάπλωσε μπρούμυτα πάνω στα γόνατα του πατέρα του με τον ποπό του γυμνό.

Άρχισε το ξύλο. Η ξύλινη κουτάλα κατέβηκε σφυρίζοντας.

Πλαφ!

Ο πόνος έσκισε το πετσί του σαν μαχαίρι.

Πλαφ!

Στην αρχή ο Θωμάς δεν σκεφτόταν τίποτα, αλλά μετά το τρίτο χτύπημα λέξεις σχηματίζονταν στο κεφάλι του.

Πλαφ! Ο Θεός...

Πλαφ! θα...

Πλαφ! τον...

Πλαφ! τιμωρήσει...

Πλαφ! φρικτά...

Πλαφ! με...

Πλαφ! όλες...

Πλαφ! τις...

Πλαφ! πληγές...

Πλαφ! του...

Πλαφ! Φαραώ...

Πλαφ! επειδή...

Πλαφ! χτύπησε...

Πλαφ! τη...

Πλαφ! μαμά...

Η πρόταση είχε τελειώσει, αλλά το ξύλο συνεχιζόταν. Προς στιγμή το κεφάλι του έμεινε άδειο. Μετά, ήρθαν πάλι: λόγια τρομερά, που δεν τα είχε ξανασκεφτεί.

Πλαφ! Ο Θεός...

Πλαφ! δεν...

Πλαφ! υπάρχει...

Πλαφ! Ο Θεός...

Πλαφ! δεν...

Πλαφ! υπάρχει...

Όταν το ξύλο σταμάτησε, επιτέλους, ο Θωμάς ανέβασε το σώβρακο και το παντελόνι του, ενώ ο ποπός του έκαιγε. Ήξερε ότι το άγριο ξυλοκόπημα είχε διώξει για πάντα τον Ουράνιο Πατέρα από μέσα του.

«Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος» είπε ο πατέρας.
«Επανάλαβέ το.»

«Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος» είπε ο Θωμάς.

«Μακρόθυμος και πολυέλεος» είπε ο πατέρας.

«Μακρόθυμος και πολυέλεος» είπε ο Θωμάς.

«Θα μείνεις εδώ» είπε ο πατέρας. «Θα πεις αυτή τη φράση εκατό φορές, όπως πρέπει, και ύστερα θα έρθεις κάτω.» Κατέβηκε τις σκάλες με βαριά βήματα. Νταπ, ντουπ. Νταπ, ντουπ.

Ο Θωμάς έμεινε όρθιος επειδή ένιωθε λες κι εκατοντάδες καρφίτσες τσιμπούσαν τον ποπό του. Με τα

μάτια καρφωμένα στο παράθυρο ψιθύρισε: «Σε παρακαλώ, Θεέ μου, κάνε να υπάρξεις! Στείλε τις πληγές του Φαραώ, σε παρακαλώ. Χτύπησε τη μαμά και δεν είναι η πρώτη φορά!».

Ο Θεός σώπαινε. Οι άγγελοι προσπάθησαν να στεγνώσουν τα δάκρυά τους, αλλά τα μαντιλάκια τους ήταν τόσο μουσκεμένα που άρχισε να βρέχει ακόμα και στην έρημο.